

— to muciko je imela za slamnikom najrajše — tedaj, ko mu je obljubila to, potem sta šla. Kar po stezi sta jo mahnila. Tonček si je bil pokrtil mesto klobuka ono očetovo čepico s čopom na koncu in del — kakor je videl očeta, kadar so se odpravljali na semenj — dežnik pod pazduho. Potem sta pa šla. Kužek je bil seveda tretji v družbi... Mati o vsem tem niso nič vedeli, ker jih ni bilo doma.

Teta so bili doma. Skuhali so jima kave, dali kruha in — in... No, kar zmislite se na ime Metka in na ono, kar sem v začetku povedal o nji.

Mej tem pa se je bilo zblačilo in ko sta se Tonček in Metka gostila — se je ulil prav gost, težek dež... Vedno bolj in bolj je padal. V skrbeh sta bila obadva, in kako ne! Metko je skrbel slamnik, Tončka pa očetova čepica. „Hej, to bo joj! si je mislil in vsa zadovoljnost ga je minula. Misliť je samo na to, da bi bil prej doma. Silil je Metko, a tetka ju niso pustili. Zaman se je izgovarjal, da imata dežnik in da ni daleč. Nič pa nič...“

Udala sta se na videz v svojo usodo. Skrbelo pa ju je vendar-le — kaj bodo doma rekli, če ju ne bo domov. Nikomur nista ničesar povedala. Kaj bo, kaj bo!

Teta so za trenotek odšli v skedenj po malo drv, da bi podkurili za večerjo. In to sta videla Tonček pa Metka.

Komaj so se vrata zaprla za njimi — frk, Metka in Tonček sta že koračila pod dežnikom po mokri stezici. Kužek pa poleg njiju.

Dokler sta bila še med drevjem, je še šlo. Prav skupaj sta se tiščala in korakala, kolikor sta mogla. A ko sta dospela na plano — o, joj! Veter je zapihal od strani, vprl se v dežnik ter ga obrnil narobe. In kaplje so padale, lile po Metkinem slamniku, po Tončkovi čepici in zopet po Tončkovi čepici in Metkinem slamniku. In to skozi do domače hiše. Dežnik pa je bil neraben, pokvarjen in potrť...“

Potrťi in pobiti pa sta bili tudi še dve drugi stvarci — Tončkovo in Metkino srčece...“

Zakaj? — —

O tem bi vam naštel več vzrokov, a vem, da ste jih prav gotovo pogodili že sami.

Ali pa morda ne? — Ej, to ste slabiči. In vi že hodite v šolo? — —

A meni...

Raz vejo vello listje pada,
Šumeče siplje se po tleh...
Jesen naravi v grob poklada,
Kar cvelo ji — v pomladnih dneh!

A meni srce hoče cvetja,
Da ž njim ovenčalo bi grob...
Grob pokopanega poletja — —
Pomladnih lepih — srečnih dob!

Milka Posavska.

